

Už nejsem tolik nedočkavá

Petra Jungmanová je muzikálová hvězda. Ne však taková, jakou nám křiklavě servíruje šoubysnys. Třicetiletá herečka není žádnou médií vyhnanou rychlokvaškou. Lze hovořit o stálci, která hudební divadlo ovládla v celé jeho šíři a je oporou svého mateřského divadla. Umí zpívat, tancovat i hrát. Kdo ji zná, ví, že dobře. Zmíněnou trojjedinost muzikálu suverénně zvládá v domovském Městském divadle v Brně, zdejší operetě nebo třeba v Karlíně. Její výkony jsou už dávno nepřehlédnutelné. Však taky za roli Harry v muzikálu Babylon získala Thálii za rok 1998. Nebylo jí tenkrát ani sedmadvacet. Jak sama říká, dříve prý hrozně tlačila na pilu. Dnes je uvolněnější. Na jevišti i v osobním životě. Petra Jungmanová má za sebou dvě velké televizní příležitosti. Nedávno se vysílala psychologicky laděná detektivka Den, kdy nevyšlo slunce. Roli mladé ženy mstící se za smrt své sestry vystřídala postava Magdy Brožové v seriálu Stříbrná paruka, který si všímá hereckého prostředí na konci devatenáctého století. Na židli divadelního klubu sedí sportovně vyhlížející a stále rozesmátá mladá žena, která kupříkladu věří, že za mnohé herecké příležitosti mohou hvězdy na nebi...

Děláte ráda rozhovory?

Nejsem žádná intelektuálka. Nemám příliš co říct. Jsem pudový člověk a stejná herečka. Žádná moudra o technice nebo jak přicházím na roli ze mě nevypadnou. Pokud si budeme povídat podobným směrem, bude náš rozhovor asi hodně rychlý.

Tak začneme třeba v Kladně, kde jste se narodila. Jak to, že Středočeška zakotví na Moravě?

Do Brna jsem přišla v roce 1990. Bylo mi devatenáct. Po střední jsem se nedostala na vysokou. Chtěla jsem studovat tělovýchovu. Rok jsem učila na základní škole a pak to zkusila na JAMU.

Kudy proboha vede cesta od tělocviku k herectví?

Vždy jsem hodně tancovala. Můj trenér mi řekl, že něco podobného se dá dělat v Brně, kde se na JAMU otevíral první ročník oboru muzikálového herectví. Nikdy jsem nechtěla dělat divadlo, chtěla jsem tančit. Však jsem také popletla přihlášku. Žádala jsem o přijetí na tanečně dramatický obor. Odpověděli, že jestli myslím muzikál, tak si ještě dodatečně mohu vyplnit přihlášku. Slovo herectví mě tenkrát děsilo.

Takže jste se na školu protancovala?

Byli jsme takový experimentální ročník. Málokdo věděl, co a jak se bude učit. Důraz byl kladený na pohyb a já měla výhodu. Z herectví v prvním kole přijímaček naštěstí nebylo nic a v druhém kole jen kratičký monolog ústící do písně. Udělala se kolem mě bublina a strašlivá mlha. Dnes si pamatuju pouze to, že jsem našeho budoucího ročníkového pedagoga Richarda Mihulu zatahala za vousy.

Myslíte, že dnes by vám takový výkon při přijímacích zkouškách už nestačil?

To zcela jistě ne. Když vidím mladé muzikálové herce, a nemluvím o případech, kdy sebevědomí předbíhá talent, zjišťuju, že je to velmi nadaná a šikovná generace. Souvisí to jistě s konkurencí a také s kvalitnější přípravou.

Kdy jste si uvědomila, že ke studiu bude patřit i herecká práce?

První rok školy jsem bojkotovala. Bojovala jsem se strašnou trémou a s tím cokoliv vyslovit nahlas. Paní Zdena Herfortová, která nás vedla, by o tom mohla napsat knihu. Chodila jsem zpívat do folkové kapely. Do divadla jsem ani neměla moc chuti chodit. Pak mi učaroval temperament Zdeny Herfortové, a to na jevišti i v životě. Na konci druháku jsme už začali vystupovat jako vrány a barové tanečnice v Městském divadle Brno v muzikálu Řek Zorba. Setkala jsem se tak s režisérem Pavlem Doležalem a poznala i zákulisí divadla. Tak se to zlomilo.

Trému jste nechala na škole, nebo jste si ji přinesla i do angažmá?

Byla jsem strašná trémistka. Obrátilo se to před premiérou komedie Nevyléčitelní. Najednou jsem si uvědomila, že se daleko víc těším než bojím. Řekla jsem si, že tento pocit si musím zafixovat.

Chodila jste jako malá do divadla?

Spíš až na střední škole. Příliš jsem to neprožívala.

Dneska raději zpíváte, tančíte nebo hraje?

Určitě dnes víc toužím po činohře. Nicméně dokud mám možnosti, chci dělat i muzikály. To nepůjde věčně.

Vracíte se k Ceně Thálie, hřeje vás dodnes?

Je to už dávno. Já si pro někoho možná neskromně myslím, že jsem na muzikál dost dobrá. Harru jsem ale strašně chtěla hrát. Věděla jsem, že je to moje role. Byla jsem na ni psychicky i fyzicky připravená. Přijela jsem z Kanady nabitá, otevřená a plná zdravého sebevědomí.

Proč jste vůbec na půl roku odjela na americký kontinent?

Chtěla jsem poznat jiný život. Divadlo mě přestávalo bavit. Hrála jsem bezmála třicet představení do měsíce. Neměla se na co těšit. Už to byla jenom taková macha. V Kanadě jsem hlídala děti, uklízela, starala se o babičky a pak jsem na měsíc vzala bágl a projela sama kus země napříč.

Kolik večerů obětujete divadlu dnes?

To už je pohoda. V průměru tak patnáct představení do měsíce.

Snad se neurazíte. Když jsem vás viděl ve významované roli zlé a panovačné princezny Harry, napadlo mě v souvislosti s intenzitou vašeho výkonu, že hraje jako chlap. Jakási až fyzicky zpřítomněná silovost, draj a hutné herectví.

Pokud vám u Harry vzpomínané charakteristiky nebyly nepříjemné, tak je snad vše v pořádku. Zjišťuju, že víc a víc potřebuju režiséra, který mě povede. Všechno si sama nedokážu vysvětlit nebo vidět z více stran. Jsem pocitový člověk a něco беру střemhlav. Už ale přicházím na to, že vše není jen v síle.

Co v sobě jako herečka nyní chcete otevřít nejvíce?

Já o tom neumím mluvit. Otevřít chci samozřejmě duši, ale to souvisí se životem.

Dokážete sama reflektovat přednosti a zápory vašeho hereckého typu?

Moje velké plus představuje vnitřní ajfr a náboj. Podle sebe soudím tebe. Na jevišti odpustím moc: nepovedený tón a výstup, který se nepodaří. Důležité je ale jít před diváka naplno a se srdcem na dlaní, i když je jasné, že jenom toto nestačí. Negativní věci musí pojmenovat jiní. Člověk rád jde cestou nejmenšího odporu. Proto potřebuju režiséra, který mi řekne: "To už jsme viděli a teď to zkus jinak."

Jaké profesní mety má Petra Jungmanová před sebou?

Jsem sebevědomá v muzikálu, ne tolik v činohře. Chci ji dělat, abych zjistila, co ve mně je a zda mám u divadla vůbec zůstat. Jestli si ovšem herec může být v takovém pocitu jistý jednou provždy.

V posledním měsíci jste se na obrazovce objevila hned ve dvou hlavních rolích. Nejdřív v detektivce Den, kdy nevyšlo slunce a nyní běží historický seriál Stříbrná paruka. Jak vás vůbec objevili?

Vše je psané ve hvězdách. Televizní role přiletěla ve chvíli, kdy jsem si říkala: "Nevadí, film už dělat nebudu!" Šla jsem na záskok, na poslední chvíli zpívat do Manéže Bolka Polívky. Volala mi potom Jitka Němcová, která Den režírovala. Prý dva měsíce neúspěšně hledala nějakou holku. Pak seděla u televize, přepínala kanály a uviděla mě. Podobně to bylo i se seriálem Stříbrná paruka.

V čem mají ve vašem hereckém životě planety ještě prsty?

Doposud jsem měla zajímavou práci a to je hodně. Kdyby to hvězdy mohly zařídít, tak bych si stříhla dva muzikály: Chorus Line a All That Jazz.

Teď vaši kariéru charakterizují dvě výrazné a zvládnuté televizní úlohy. Myslíte, že byste dokázala živému divadlu dát vale?

Nemusela jsem se tak rozhodovat. Ředitel Stanislav Moša přišel na to, že když nás nechce ztratit, je lepší nám umožnit práci i mimo divadlo. Je to z jeho strany velkorysost, ale také důkaz, jak si nás váží. Všechny muzikály u nás jsou několikrát alternovány. Chod divadla to nijak zvlášť neovlivní, spíš je to mínus pro nás. Můžeme tak přijít o pěknou roli. S režisérem Karlem Smyczkem budu nyní točit třináctidílný seriál Místo nahoře. Bude o současném satelitním městečku. V divadle mám volný turnus.

Co vás na televizní práci překvapilo?

Mám ráda kameru a ona zase mě. Jo a taky mě mají rádi kameramani a já zase je. Ale to tam nepište.

Z provozních důvodů řadu rolí alternujete. Cítíte jistou rivalitu mezi představitelkami jedné role?

U nás je výhoda, že v divadle opravdu mluvíme o všem narovinu. Až je to někdy na prahu bolestivosti. To se skutečně vidí málokde. Zákulisní intriky a nedorozumění se řeší z očí do očí.

Netvrďte mi, že neregistrujete příliv mladých tváří, mladších a schopných hereček...

Nedávno jsem si uvědomila pocit jakéhosi vnitřního štěstí. Uvědomila jsem si, jak těm mladým holkám držím palce. Je to osvobozující pocit, ale já se do něj skutečně nijak nenutila.

Ve Stříbrné paruce hrajete s Borisem Rösnerem, z jehož rukou jste před lety dostala Thálii. V příběhu z hereckého prostředí kolem roku 1875 propagujete operetu. Sama byste si nějakou zkusila?

Operetu jako takovou nemusím a je už jaksi pasé. Nicméně je předchůdcem muzikálu. Třeba v Karlíně muzikály dělají takovým operetním stylem: zvlášť balet, zvlášť sbor, zvlášť sólisté.

Jaký pocit má holka z Brna, která musí najednou stát na natáčecím place vedle herecké elity?

Pan režisér Jan Schmidt mi říkal několik věcí. Za prvé, že jdu do jámy lvové. Taky mě dopoval větou: "Mysli na to, že jsi hvězda!" Zůstala jsem svá. Nehraju si na dokonalou ani na příliš skromnou. Natáčení jsem ustála zdatně už proto, že herecká elita v seriálu (a nejenom ta) byla i elitou lidskou.

Ucházela jste se o nějaké herecké příležitosti i v Praze?

Kdysi jsem šla na konkurz na muzikál Evita. Bylo to příliš brzo a já se bála, takže to nemohlo vyjít. Všechno záleží na konkrétní nabídce. Mně není líto, že jsem v Brně. Setkala jsem se s názorem, že známou se stanu jedině v Praze. Já ale nechci být hvězda, chci dělat práci, která mě baví.

Vy jste v Brně dělala téměř výhradně původní autorské muzikály z dílny dvojice Moša-Merta. V Praze spíš letěly populární klasické tituly. Vidíte rozdíl mezi muzikálem v Brně a v hlavním městě?

V Brně hrají muzikály herci. To je největší přednost.

Pokračujme ve srovnávání. Hrajete titulní úlohu ve dvou inscenacích My Fair Lady. Máte raději brněnskou nebo karlínskou produkci?

Nedám dopustit na brněnskou verzi. Je zajímavá i tím, že se hraje z velké části v místním nářečí tzv. hantecu. Oceňuju, že u nás lidi zároveň zpívají i tancují. Karlínský styl divadla je jiný. Nicméně Praha je pro mě zase obrovská zkušenost zpívat s velkým orchestrem.

Nejvíce jste pracovala se Stanislavem Mošou. V čem vám jako režisér vyhovuje?

Má ke mně velikou důvěru a já se snažím dělat maximum. Potřebovala bych ale pracovat i s jinými režiséry, jen tak se mi rozšíří obzory.

Nyní přebíráte roli Beatrice Rasponi v Goldoniho Sluhovi dvou pánů. Hrajete už několik sezón ve známé frašce Brouk v hlavě. Děláte ráda podobné taškařice?

Ani jeden z titulů nepatří k mým favoritům, ale to neznamená, že si je občas ráda nezahraju. Jsou mi bližší vážnější věci. Nebo něco úplně jiného. Něco ze starého Egypta či Říma. Třeba Kleopatru. Líbí se mi dramatika Tennessee Williamse a Kazanova Tichá dohoda.

Pořád jaksi tajemně hovoříte o jakýchsi obavách...

Bojuju se strachem, ale to je asi normální, ne?

Čeho se nejvíce bojíte?

Sebe. Ale je to čím dál lepší.

V detektivce Den, kdy nevyšlo slunce, jste hrála postavu, jejíž sestra se zabije. Bohužel máte stejnou zkušenost i z osobního života. Myslíte si, že pro vás bylo natáčení o to náročnější?

Moje starší sestra se zabila před devíti lety na motorovém rogate. Režisérka Němcová se mě při prvním kontaktu ptala na sourozence. Jako kdyby ji tato moje životní zkušenost utvrdila, že to mám dělat a že vím, o čem budu hrát. Zase jsem si vzpomněla na hvězdy.

Věřit pouze nebi a osudu zavání pasivitou. Z vás mám ale pocit opačný...

Věci za vámi samozřejmě nepřijdou samy, mají ovšem jisté spojitosti. Byla jsem dříve strašně urputná. Dnes už nechodím za každou cenou hlavou proti zdi. Čekání na cokoli pro mě dřív bylo absurdní. Dnes už vím, že některé věci nepředběhnu. Učím se čekat. Harru bych o rok dřív takhle nezahrála. Jisté fáze se nedají přeskočit. Zpívám třeba o nějakých šílených věcech. Je to daleko větší palba, když se to tolik nezařve. Dřív jsem bývala takové vzteklé dítě. Dnes už je to lepší. Teda o trošku.

Jedna z vašich velkých rolí je My Fair Lady. Máte blíž k té ušmludlané obyčejné holce, nebo až k převychované a spisovně mluvící lady v luxusní róbě?

Vždyť je to pořád jedna a ta samá bytost. Zvnitřku se nemění. Jenom podmínky jí umožňují se někam posunout. Ona by stejně na ulici jako květinářka nezůstala. Objevil by ji namísto profesora někdo jiný.

Vy jste dřív potkávala zlé hrdinky jako třeba Harru nebo Priju v muzikálu Radúz a Mahulena. Nebo to byly alespoň prohnané potvory. V muzikálu Bastard zpíváte přímo Satana. Vyhovují vám na jevišti ženské, které se projevují přes své negativní polohy?

Nepotřebuju být na jevišti pěkná ani kladná. Satan z Bastarda je především pěvecká škola. Když mi režisér Zdeněk Černín nabídnul Markytku z Našich furiantů, byla jsem ráda, že

konečně přichází kladná role. I když taky jde o takovou bodrou holku. Sandra z muzikálu Svět plný andělů není zlá, pouze nešťastná. Taky si myslím, že je těžší zajímavě zahrát dobro než zlo.

V čem je těžší dělat původní autorské muzikály než známé tituly s osvědčenými pěveckými čísly?

Není to těžší, ale riskantnější. Například Babylon je strašně těžký. Kdo přijde na hity, ten se nadočká. Je to taková nádherná malá opera. Mě by nebavilo hrát celou sezonu jedinou věc. Když jsme jeli s West Side Story do Německa, děsila mě vidina čtrnácti představení za sebou. Bála jsem se, že mojí Anitě bude chybět nadšení a radost.

Anitu ale máte minimálně už stokrát za sebou?

Jsou mezitím ale rozestupy. Mezi West Side Story hraju jiné muzikály i činohru. To mě baví.

Starší herecké generaci připadá téměř svatokrádežné naznačovat, že divadlo není středobodem umělceva života. Vy máte odstup...

Divadlo jde ruku v ruce s mým životem. Občas mě pohltí a já jím žiju. Jindy mi přijdou do cesty jiné věci, zážitky, lidí, pro tu chvíli mnohem intenzivnější. Důležité pro mě je nebrat se moc vážně. Ale to neznamená, že nemám zodpovědnost a že si své práce nevážím.

V seriálu Stříbrná paruka bojujete v roli Magdy Brožové ke konci 19. století za prosazení operetního žánru. V čem se liší přístup k divadlu této televizní hrdinky a třicetileté herečky Jugmanové v roce 2002?

Magda říká: Je mi třicet a chci si ještě zahrát, ale v tom, co mě baví a co mám ráda. Nedávno jsem zpívala se zlínskou filharmonií. Stála jsem tam v šatičkách a botičkách. Za sebou jsem měla ten úžasný kolos a cítila, že mám jaksi stažený zadek. A já se nechci bát, ať už jsem kdekoliv a dělám cokoliv. Chci si to všechno vychutnat, i když to někdy hodně bolí. Divadlo mi pomáhá probojovat se životem samým, pohrát si s ním a hlavně ho naplno a pravdivě prožít.

LUBOŠ MAREČEK Divadelní noviny 19.2.2002

Takový malý domácí konkurs...

Poprvé jsem si jí všimnul jako němé Tanečnice Zuzany v Divotvorném hrnci. Alternovala coby herečka (byť »muzikálová«) s jakousi profesionální tanečnicí, kterou překonala nejenom výrazem, ale i tanečními schopnostmi. Co však bylo nejvýznamnější - zářila. Zářila zvláštním druhem zcela mimořádné vnitřní radosti z jevištní existence. Těto energie jsem se pak ještě mnohokrát stal svědkem a bylo mi potěšením, že jsem jí mohl dopomáhat na svět. Stalo se totiž, že jsem po smrti Richarda Mihuly, který vedl její ročník, přijal výzvu jejich druhé kantorky Zdeny Herfortové, abych spolu s ní všechny jejich studenty dovedl k absolutoriu, když už je v divadle využívám v různých inscenacích. Petra mi hrála nejenom Ninu v Maškarádě, kde prokázala svoji činoherní zdatnost, ale především pak v muzikálu Koně se přece střilejí, který jsem hlavně pro ni napsal s hudebním skladatelem Karlem Cónem podle románu McCoye, předvedla v hlavní roli své zcela nebývalé dispozice taneční, herecké a pěvecké najednou. Rád jsem jí a pár dalším jejím spolužákům nabídl angažmá. Mou ostudou

už navždy zůstane, že o úkol, pro ni zatím nejslavnější - roli Harry v Babylonu, za kterou získala v roce 1999 Cenu Thálie, si musela sama říct. A to už za sebou měla všemi obdivované ztvárnění výbušné Anity ve West Side Story, křehkou Manon Lescaut, Markétku v Bastardovi, Helenu ve Sneh nocí svatojánských aj. Je sebevědomá, což vychází jednak z její letory, a především pak naštěstí z jejích schopností. Ale zpátky k jejímu přání hrát Harru. Zeptala se mě v klubu našeho divadla, proč se v této roli nenašla na obsazení. Trochu jsem zrudnul (vzteky), ale všechny její další argumenty jsem prostě přijmout musel. Když pak získala Cenu Thálie, přemýšlel jsem, kterou hru bych dal na repertoár právě pro ni. Vlastně mě nepřímo donutila k tomu, abych se trápil tím, jak udělat My Fair Lady tak, aby to mělo smysl. Takto přišla na svět naše brněnská My Fair Lady ze Zelňáku a Petra, ačkoliv původně z Kladna, se senzačně naučila ten náš brněnský hantec. Zatím poslední hlavní roli dostala ve Světě plném andělů. Udělali jsme se Zdeňkem Mertou před zkoušením této inscenace takový malý domácí konkurs na tuto roli a děvčata se musela naučit jeden monolog s písní. Petra šla první (jako vždy) a zvládla to tak, že o monologu ani o tom, že Petra bude Sandru hrát, už nebylo pochyb. V soukromí Petru moc neznám, znám však Petru dobře právě z práce, které se odevzdává absolutně s nebývalou pozitivní energií. Nezištně učí kolegy jiným rolím, nesčetněkrát převzala taneční tréninky v divadle a s bravurou zvládá své role i v němčině nebo angličtině. Zdá se tedy, že s ní nemám žádný problém. Opak je pravdou. Zrovna se trápím tím, kterou další roli ji vynalézt.

STANISLAV MOŠA